

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συντάττομενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' έξοχην παιδικών περιοδικών σύγγραμμα, έληθείς παρασχόν εις τήν χάραν ημών άσηθείας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ Έσωτερικού Έξωτερικού Έτησία . . . . . δε. 8.— Έτησία . . . . . φρ. 20. 10.— Έξαμήνιος . . . . . 4,50 Έξαμήνιος . . . . . 5,50 Τρίμησιος . . . . . 2,50 Τρίμησιος . . . . . 3.— Αι σύνδρομα άρχονται την 1ην έπίστατου μηνός.		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Α. 20 Διά των Πρακτικών Έσωτερ. 2, 10, Έξωτερ. 4. Φέλλα προηγουμένων έτών, Α' και Β' περιόδου τιμώνται έκαστον λεπ. 25 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Όδός Εδριαιτών αρ. 38, παρά τὸ Βαθύβασιον
--	--	--	---

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος   Έν Αθήναις, 8 Σεπτεμβρίου 1916   Έτος 38ον.—Αριθ. 40

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΔΑΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ' (Συνέχεια)

—Αυτό συμβαίνει στα μυθιστορήματα. Η ζωή όμως είναι πολύ διαφορετική.

—Μά... τί θέλετε να πείτε; Με συμβουλεύετε να εγκαταλείψω το σχέδιό μου και να αφήσω τον κακούργο ανεμόκλητο, να χαίρεται το εκατομμύριό που έκλεψα; Ένώ ο κακός μου ρέβει στη φυλακή;

—Όχι, ζήλιος φόρος όχι! Απεναντίας είμαι αποφασισμένος να σε βοηθήσω στον αγώνα που ανέλαβες έσύ ο μικρός, έναντιον του μεγάλου κακούργου, όχι και χωρίς κάποια επιτυχία, αφού κατάφερες ως τώρα να τον κάμης να φύγει από τη Γαλλία...

—Έ, λοιπόν μαζί σας, με τη βοήθειά σας, θα καταφέρω και τα ρέβτα, που είναι εύκολότερα.

—Μη! σ' αυτό έχεις λάθος. Ας υποθέσουμε, ότι κατορθώσω να πιάσω στη βραζιλιανή δικαιοσύνη την ενόχη του 'Αγκλάς κι' αυτού του άλλου παληανθρώπου, του γιατρού Περές. Σε τί θα μας χρησιμοποιεμεν αυτό;

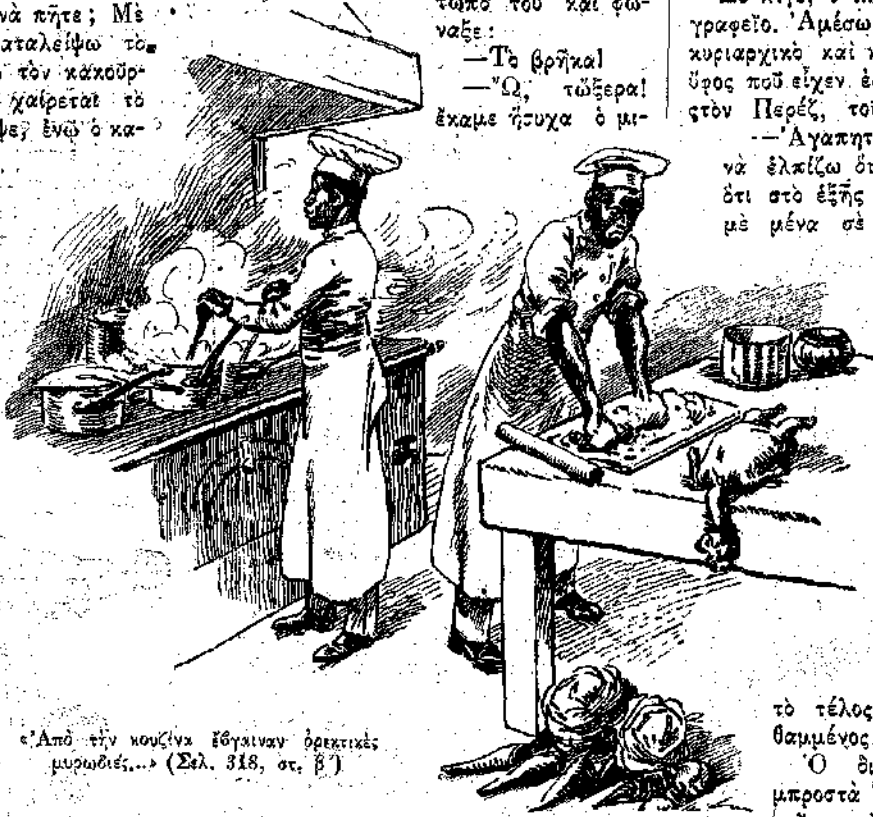
—Μά... δεν θα εδικάζετο και θα κατεδικάζετο;

—Στη Βραζιλία ίσως. Η καταδίκη του όμως δεν θα έφερε την άποκατάστασι του πατέρα σου. Θα έχρειάζετο γι' αυτό να επιτύχωμε την έκδοσι του κακούργου. 'Αλλ' αυτό είναι σχεδόν ά-

δύνατο με τους νόμους του τόπου μας. —Μά τι θα πη έκδοσις; ρώτησε άνησυχος ο Έρρίκος, που πρώτη φορά άκουγε αυτή τή λέξι για κακούργους.

Ο κτηματίας δεν άποκρίθηκε σ' αυτή την έρώτησι του παιδιού, γιατί τον άπασχολούσε τώρα ή λύσις του προβλήματος. Κ' εξαφνα έκτύπησε τὸ μέτωπό του και φώναξε:

—Τὸ βροχιαί
—Ω, τώξερα! έκαμε ήσυχα ὁ μικρός

«Από την κουζίνα έβγαζαν όρεκτικές μυρωδιές...» (Σελ. 318, στ. β')

κρός ήμου βέβαιος, ότι ένας άνθρωπος σαν και σάς, θα τώθρισκε άμέσως!

Ο 'Αλβαράδο έδειξε τότε στον Έρρίκο την κοιμισμένη Κολέττα και του είπε:

—Η μικρή δεν πρέπει να ξέρη τίποτε απ' όλ' αυτά... Δεν πρέπει να μάθη τὸ δυστυχισμένο, ότι ὁ αδελφός της είναι κλέπτης και δολοφόνος.

—Δεν τής τὸ είπα ποτέ! άποκρίθηκε ὁ Έρρίκος.

—Θά τὸ μάθη μόνον, όταν θά είνε άπόλυτη ανάγκη, έπρόσθεσε ὁ κτηματίας.

Κατόπι έσφύριξε με την άσημένια του σφυρίκτρα και στον μαύρο που παρουσιάσθηκε, ειπε:

—Πήγαινε να μου φέρης τον γιατρό Περές. Θέλω να του μιλήσω.

Σέ λίγο, ὁ κ. διευθυντής μπήκε στο γραφείο. 'Αμέσως ὁ 'Αλβαράδο, με τὸ κυριαρχικό και κάπως ειρωνικό έκείνο ύφος που ειχεν εξ' αρχής, όταν μιλούσε στον Περές, του ειπε:

—'Αγαπητέ μου γιατρέ, μπορώ να ελπίζω ότι είμεθα σύμμαχοι και ότι στο εγγύς θά πηγαίνετε σύμφωνα με μένα σε όλα;

—Βεβαίωτατα άποκρίθηκε ὁ κατεργάρης και άλλο δεν ζητώ παρά να σάς δείξω την άπόλυτη άφοσίωσί μου.

—Πολύ καλά λοιπόν! Θά σάς δοκιμάσω άμέσως.

—Διατάξτε!

—'Ιδού. Έμαθα, περιττό να σάς πω με τί τρόπο, ότι ὁ μικρός αυτός έπρόκειτο να βγῆ από τὸ κατάστημά σας, ως τὸ τέλος της εβδομάδος, πεθαμένος.

Ο διευθυντής τὰ έχασε μπροστά στο νέο αυτό κτύπημα του σενιόρ 'Αλβαράδο. 'Αλλ' αφού έκέρθη λίγες στιγμές, ένωσε: 'Ο διαβολάνθρωπος αυτός θα είχε άκούση την συνομιλία του με την Πεπίττα.

—Και θέλετε, φυσικά, να μην έκτελεισθῆ αυτό τὸ σχέδιο; ρώτησε, ύμολογών έτσι ελαίνο που ήταν περιττό πιά να τὸ πρῆ.

—Όχι! φώναξε ζωηρά ὁ κτηματίας. 'Απεναντίας θέλω να έκτελεισθῆ! 'Ο Περές αναπήδησε. 'Ο Έρρίκος

δμως, γεμάτος εμπιστοσύνη, δεν ταράχθηκε καθόλου.

—Μου γυρεύετε να εξαφανίσω αυτό το παιδί; ρώτησε σίγα ο διευθυντής.

—Ναι, αποκρίθηκε ο Άλβαράδο. Άλλα μόνο φαινομενικώς.

Κ' επειδή ούτε ο Περές, ούτε ο Ερρίκος ένοούσαν, ο κτηματίας εξήγηθη:

—Θέλω, είπα, να κάμω να πιστεύ-

ση εκείνος που σ'ας πρόσταξε να σκοτώσετε αυτό το παιδί, ότι η επιθυμία του έγινε. Με άλλους λόγους, απαιτώ να έλευθερώσετε τον Ερρίκο Δαλιγύ, αλλά να τον περάσετε στον Άγγλας για πεθαμένο.

—Ο διευθυντής επιτέλους ένόητε.

—Ωραίο σχέδιο! είπα με άκοιστο θαυμασμό!

—Δεν είναι άσχημο, πραγματικώς! υπέλαβε ο κτηματίας, εύχαριστήμενος από την μεγαλοφυΐα ιδέα που του είχαν έλθει.

Και για την καλύτερη βοήθεια σας, αγαπητέ μου γιατρέ, θα λάβετε δέκα κοΰτις ρέις. Τόσα θα σ'ας έδινε ο άλλος κύριος, αν έσκότωνε έναν άνθρωπο. Τόσα σ'ας δίδω κ' εγώ, για να μη σκοτώσετε κανένα. Δεν σ'ας συμφέρει καλλίτερα έτσι;

—Η φωτογνομία του γιατρού άρχισε να γίνεται πιο ήσυχη. Έβλεπε τώρα, ότι η νυκτερινή περιπέτεια, που τόσο τον είχε φοβίσει στην αρχή, του γύριζε σε καλό. Και με μεγάλη αξιοπρέπεια αποκρίθηκε:

—Κύριε, δέχομαι ολοκρόνυμα την πρότασή σας!

Ο Άλβαράδο τρύπιζε το βάλε της «Εσθυμής Χήρας».

—Λοιπόν σύμφωνοι, είπα. Τα τσέκ των δέκα κοΰτις, είναι στη διάθεσή σας. Αν αντίσταθτε, όχι μόνο δεν θα πάρете τ'α τσέκ, αλλά και θα δεθίτε από τους ανθρώπους μου πισθάγκωνα και θα οδηγηθήτε στην Άστρινουμία της Πετρούπολης. Εκλέξατε.

—Προτιμώ τ'α τσέκ.

—Όχι δά!.. Περιεργολί..

Μπορώ να έπιζω, ότι είμαι σύμμαχος; (Σελ. 317, στ. γ')

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Ο καλλίτερος δόλος του μικρού Δαλιγύ.

Αυτοί ημερες έχουν περάσει από την νυκτιά που διηγηθήκαμε, και ο Άλβαράδο, η Κολέττα και ο Ερρίκος φιλοξενούνται ακόμη στη Λευκή Οικία.

Την επομένη της εισβολής, ο Περές έδωξε όλο του το προσωπικό, με την πρόφασι ότι δεν είχαν το χρέος του, άλλ' άφισε το Κατάστημα να κυριευθή από συμμορία κλεπτιών. Ο πονηρός διευθυντής το έκαμε αυτό, για να μην έχη όχληρος μάρτυρες και για να καταπνίξη της ύποψις που έγιναν στους ύποτακτικούς του τα νυκτερινά συμβάντα.

Έννοείται, ότι τους αντικατέστησαν άμέσως οι μαυροί του Άλβαράδο, που ο κτηματίας τους παρεχώρησε στο φίλο του τον γιατρό. Σ' ένα τέταρτο της ώρας, η διάφορες υπηρεσίες μοιράσθηκαν από τον Άνγκιζ και, υπό την διεύθυνσι του ίδιανού αυτού ανθρώπου, η λειτουργία του Ψυχιατρείου εξακολούθησε ως να μη συνέβη τίποτα.

Από την κουζίνα έβγαζαν έρεκτικές μυρωδιές, που έμαρτυρούσαν ότι πλούσιο πρόγευμα έμαγειρεύετο μαυροί, με της άσπρες μπλουζές των νοσοκόμων, κυκλοφορούσαν στους διαδρόμους, και η Κολέττα, που με τον Ερρίκο τριγύριζε όλο το κατάστημα, του έλεγε:

—Η αλήθεια είναι, ότι εδώ συμβαίνουν κάτι περίεργα πράγματα, που δεν συμβαίνουν στο Παρίσι! Σ' αυτό τ'ο σπείρι μπήκαμε σαν κλέφτες, και όμως είναι δυο μέρες τώρα, που περνούμε σ'α στη

ραζέντα μας. Δεν είναι σ'α θάυμα; Δεν νομίζεις πως τρώανε καμμία Νεράιδα με τ'ο μαγικό ραβδί της;

—Ναι, αποκρίμετο ο Ερρίκος. Και ξέρεις ποια είναι η Νεράιδα που έκαμε τ'ο θάυμα; Έσ'ο η ίδια!

Σε λίγο τον φώναξαν στο γραφείο, όπου τον ζητούσε ο κ. Άλβαράδο, για να του πη κάτι τί. Η Κολέττα θέλησε να τον ακολουθήση, ο Άνγκιζ όμως την έμπόδισε λέγων, ότι ο κύριος του ήθελε τον Ερρίκο μονάχο του. Η μικρά Παριζιάνα έκάκωσε λίγο, ο Πορτογάλος όμως της έπρότεινε να κυνηγήσουν στον κήπο τ'α του, (και μικρές χελώνες που κρύβονται στο χόμα,) και μ' αυτό παρηγορήθηκε γρήγορα. Έτσι αυτή έμεινε στον κήπο με τον Άνγκιζ, ενώ ο Ερρίκος πήγε στο γραφείο, όπου βρήκε τον Άλβαράδο με τον Περές να συνομιλούν.

Μόλις είδαν τον μικρό, του έδειξαν ένα τηλεγράφημα που έλαβαν προ όλιγου και που έλεγε τ'α εξής:

«Έρχομαι αύριο πρωί. Παρακαλώ αναβλήθη ένταξισμός Δαλιγύ μέχρις άφίξεώς μου.—Άγγλας.»

Ο μικρός ανατριχίλασε όταν του μίλησε για τ'ον θάνατό του και ανήγγελλε τ'ον έργο του τρομερού γαμβρού του. Άλλα ο κτηματίας του έδωσε θάρρος με τ'α δυνατά του γέλια και του έπαι:

—Μη φοβάσαι. Ηλθε η ώρα να παίξης τ'ην κωμωδία σου. Μήπως δεν

Και ο μικρός έφυγε τρέχων.

—Καλό παιδί! είπα μοις του ο Βραζιλιανός. Του αξίζει να τον βοηθήσω στην ύποθεσί του και να τ'ο κάμω ως τ'ο τέλος μ' όλη μου τ'ην καρδιά!

Μετά μισή ώρα, ένας μαυρός έβήγησε τον Άλβαράδο, που ορμούσε ένα κοκτέιλ, κάτω από ένα δένδρο του κήπου.

—Κύριε, του είπα, μ' έστειλαν να σ'ας πω, ότι όλα είναι έτοιμα άπάνω, στο καλλι αριθμός 8.

Ο κτηματίας ανέβη άμέσως τ'η σκάλα κ' έβησε στο καλλι εκείνο, όπου ένα φοβερό θέαμα τον έπεριμενε.

Στην καμαρούλα με τ'α κλειστά παραθυρόφυλλα, έπαινε ένα μέτριο, φρόνιμα κανονισμένο ρώς. Και στο κρεβάτι, ήταν ξαπλωμένο ένα σώμα άκίνητο, τεντωμένο, ξυλιασμένο θάλεγε, και σκεπασμένο μ' ένα άπλο σεντόνι.

—Αν και προειδοποιημένος, ο Άλβαράδο αισθάνθηκε τ'α πόδια του να τρέμουν. Γιατί του φάνηκε μιά στιγμή ότι ο γιατρός τον έγέλασε κ' έσκότωσε στάλθθια τ'ο παιδί. Ξωρμισε τότε, έσπρωξε τον Περές και τον νοσοκόμο και άρπαξε τ'ο κελιδνό χέρι που άγκουμπωσε στο σεντόνι.

Φρίκη!.. Τ'ο χέρι αυτό ήταν ψυχρό, παγωμένο. Τ'ο άφισε, και τ'ο χέρ: έπεσε σαν άφυγο έβλο.

Ο Άλβαράδο έβγαλε τότε ένα μουγρητό θυμού, που άντήχησε σ' όλο τον διάδρομο:

—Κακούργε!.. τ'ον σκότωσε!

Κ' έτοιμάσθη να όρμηση έναντιον

«Προτείνω άπειλητικά τους περαστικούς γράβους του...»

«Απαγορεύεται η είσοδος εις τ'α παρασημία...» (Σελ. 319, στ. α')

«Απαγορεύεται η είσοδος εις τ'α παρασημία...» (Σελ. 319, στ. α')

«Προτείνω άπειλητικά τους περαστικούς γράβους του...»

είσαι ήθοποιός; Και η 'στη σκηνή πεθάνης, η 'ς ένα κρεβάτι της Λευκής Οικίας, δεν είναι τ'ο ίδιο για σένα, αφού κ' εδώ θα υποκρίθης τ'ον πεθαμένο, όπως θα τ'ο κάμεσ κ' εκεί;

—Σωστό! αποκρίθηκε ο Ερρίκος.

—Τότε άς έτοιμασθώμε, υπέλαβε ο Άλβαράδο, γιατί τ'ο τηλεγράφημα αυτό είναι από χθές και ο Άγγλας έρχεται σήμερα με τ'ο τραίνο των ένδεκα.

—Διάβολε, και είναι δέκα! έφώναξε ο Ερρίκος, δεν έχουμ σιγή να χάσουμ με. Πρέπει να πάω να βαρτώ, για να μοιάζω με πεθαμένο.

Κ' έπρόσθεσε άπειλητικά:

—Καλά, κύριε Άγγλας, θα ξαναδώθωμ!

Ο κ. διευθυντής σηκώθη και αυτός, για να πάη να προετοιμάση τ'ην πένθιμη κωμωδία που θα έπαιζαν. Ο Άλβαράδο θέλησε να τ'ους ακολουθήση, ο Ερρίκος όμως, που είχε ξαναγίνη ο εύθυμος κερσιανός Γραβιάς, ο τσαχπίνης, τον έμπόδισε.

—Όχι, του είπα, άπχορεύεται η είσοδος εις τ'α παρασημία προ της παραστάσεως!.. Όχι τ'ην ίδιησ ύστερα και θα τ'ην κρίνετε. Ορεβουάρ!

Και ο μικρός έφυγε τρέχων.

—Καλό παιδί! είπα μοις του ο Βραζιλιανός. Του αξίζει να τον βοηθήσω στην ύποθεσί του και να τ'ο κάμω ως τ'ο τέλος μ' όλη μου τ'ην καρδιά!

Μετά μισή ώρα, ένας μαυρός έβήγησε τον Άλβαράδο, που ορμούσε ένα κοκτέιλ, κάτω από ένα δένδρο του κήπου.

—Κύριε, του είπα, μ' έστειλαν να σ'ας πω, ότι όλα είναι έτοιμα άπάνω, στο καλλι αριθμός 8.

Ο κτηματίας ανέβη άμέσως τ'η σκάλα κ' έβησε στο καλλι εκείνο, όπου ένα φοβερό θέαμα τον έπεριμενε.

Στην καμαρούλα με τ'α κλειστά παραθυρόφυλλα, έπαινε ένα μέτριο, φρόνιμα κανονισμένο ρώς. Και στο κρεβάτι, ήταν ξαπλωμένο ένα σώμα άκίνητο, τεντωμένο, ξυλιασμένο θάλεγε, και σκεπασμένο μ' ένα άπλο σεντόνι.

—Αν και προειδοποιημένος, ο Άλβαράδο αισθάνθηκε τ'α πόδια του να τρέμουν. Γιατί του φάνηκε μιά στιγμή ότι ο γιατρός τον έγέλασε κ' έσκότωσε στάλθθια τ'ο παιδί. Ξωρμισε τότε, έσπρωξε τον Περές και τον νοσοκόμο και άρπαξε τ'ο κελιδνό χέρι που άγκουμπωσε στο σεντόνι.

Φρίκη!.. Τ'ο χέρι αυτό ήταν ψυχρό, παγωμένο. Τ'ο άφισε, και τ'ο χέρ: έπεσε σαν άφυγο έβλο.

Ο Άλβαράδο έβγαλε τότε ένα μουγρητό θυμού, που άντήχησε σ' όλο τον διάδρομο:

—Κακούργε!.. τ'ον σκότωσε!

Κ' έτοιμάσθη να όρμηση έναντιον

«Απαγορεύεται η είσοδος εις τ'α παρασημία...» (Σελ. 319, στ. α')

του δυστυχισμένου γιατρού, όταν τ'ο πτώμα σηκώθηκε στο κρεβάτι κ' άκούσθηκε τ'ο παιδρό γέλιο και η φωνή του Ερρίκου που έλεγε:

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ: ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΑΠΟΙΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

Αγαπητοί μου,

ΩΡΑ που από μέρα σε μέρα μπορεί να γίνη γενική επιστράτευσις, κανένας δεν εκπρέπεται να φύγη στο Έξωτερικό. Εκτός αν είναι πολύ γέρος ή πολύ μικρός. Εξέρω όμως κάποιους μετανάστες, σ' όλη τ'ην

άκμη της νεότητος, που φεύγουν χωρίς να ρωτήσουν κανένα. Οι ταξιδιωτές αυτοί δεν χρειάζονται διαβατήριο επιθεωρημένο από τ'ην άγγλική Πρεσβεία. Δεν χρειάζονται ούτε ειπιτήριο βαπτιοριού ή σιδηροδρόμου. Και μολοντί τ'ο ταξιδί τους θα είναι μακρινό—από μιά ήπειρο σ' άλλη,—δεν χρειάζονται ούτε μασούλα, ούτε βαλίτσες, και φεύγουν έτσι «με τ'ο μαστουράκι τους»—αν και δεν παίρουν ούτε μαστουράκι!

Σ'ας μιλά για τ'α χελιδόνια. Ά, τ'α εύτυχημένα! Φεύγουν άπόψε, και όμως κανέναν βαρκάρησ δεν τ'α περιμένει στον Πειραιά. Φεύγουν άπόψε, και όμως δεν έρρόντισαν ούτε για κάρρο, ούτε για άμψι. Φεύγουν άπόψε, και όμως κανέναν δεν έλαβε μπιλιέτια τους «προς άπογαρισισμό». Τ'α βλέπω τώρα, που μαζεύονται για να ξεκινήσουν. Πόσα είναι!.. Χιλιάδες έχουν πλημμυρήση τ'α τηλεγραφικά σύρματα του δρόμου μας, τ'α περσάτζια, τ'α κεραμίδια και της καμινάδες του άντικρινού μας σπιτιού. Μοιάζουν άληθινούς ταξιδιωτές, μαζεμένους στην άποβάθρα κανενός λιμανιού ή στο ύπόπτεγο κανενός σταθμού, για να περιμένουν τ'ο τραίνο ή τ'ο θαπόρι!.. Δυοτρία μεγάλα χελιδόνια—οι αρχηγοί τους βέβαια,—τριγυρίζουν πετώντας όλη τ'ην παράταξ: και φαίνονται σ'α να δίνουν οδηγίες και διαταγές. Πώς συνεννοούνται με τ'α γοργά εκείνα κελιδισματάκια! Λές και μιλούν!..

Κ' έφαγα κάποιον σύνθημα δίνεται κ' όλακάρω τ'ο μαυρο κοπάδι σηκώνεται. Σε λίγο δεν τ'ο βλέπω, παρά σαν ένα σκοτεινό συννεάκι στάγαλάζια βάθη τουράνου!.. Είναι άρα γε τ'ο μεγάλο ταξιδί, ή κανένα μικρό, δοκιμαστικό; Φεύγουν τώρα για τ'ην Άφρική τ'α χελιδονάκια μας, ή θα τ'α ξαναϊδώ σε λίγο;

«Απαγορεύεται η είσοδος εις τ'α παρασημία...» (Σελ. 319, στ. α')

«Απαγορεύεται η είσοδος εις τ'α παρασημία...» (Σελ. 319, στ. α')

«Απαγορεύεται η είσοδος εις τ'α παρασημία...» (Σελ. 319, στ. α')

«Απαγορεύεται η είσοδος εις τ'α παρασημία...» (Σελ. 319, στ. α')

«Απαγορεύεται η είσοδος εις τ'α παρασημία...» (Σελ. 319, στ. α')

«Απαγορεύεται η είσοδος εις τ'α παρασημία...» (Σελ. 319, στ. α')

«Απαγορεύεται η είσοδος εις τ'α παρασημία...» (Σελ. 319, στ. α')

«Απαγορεύεται η είσοδος εις τ'α παρασημία...» (Σελ. 319, στ. α')

«Απαγορεύεται η είσοδος εις τ'α παρασημία...» (Σελ. 319, στ. α')

«Απαγορεύεται η είσοδος εις τ'α παρασημία...» (Σελ. 319, στ. α')

«Απαγορεύεται η είσοδος εις τ'α παρασημία...» (Σελ. 319, στ. α')

«Απαγορεύεται η είσοδος εις τ'α παρασημία...» (Σελ. 319, στ. α')

«Απαγορεύεται η είσοδος εις τ'α παρασημία...» (Σελ. 319, στ. α')

να κάνουν κ' άλλα συμβούλια στα σύρματα και στις καμινάδες... Γιατί, πολλές ημερες πριν άποδημήσουν, τ'α χελιδόνια κάνουν τακτικά γυμνάσια πορείας. Τόσο για να συνεθίσθουν οι άγύμναστοι τ'ην τάξιν και τ'ην πειθαρχία του μεγάλου ταξιδιού, όσο και για να καθαρίζεται τ'ο στράτευμά τους από τ'ους άνίκανους. Τ'α χελιδόνια δηλαδή που ήθελε δειχθή άπ' αυτά τ'α γυμνάσια, τ'α μικρά δοκιμαστικά ταξείδια, ότι δεν θα περνούσαν νάνθξουν στους κόπους της μεγάλης άποδημίας, σκοτώνονται δια άμείλιτα. Άλλα χελιδόνια, που γίνονται δήμιοι, τ'α τρυπούν και τ'α ξεσχίζουν με τ'α ράμφη τους.

Δεν απορείτε, πως ύπάρχει ένα τέτοιο σκληρό, άγριο έθιμο στον ποιητικό και χαριτωμένο στεραιό κόσμο των χελιδονιών!.. Άλλα ποτέ η φύσις δεν είναι άφοια, όταν τ'ην κοιτάξη κανείς από πάρα πολύ κοντά. Κ' εγώ, όταν πρωτόμαθα αυτό τ'ο πράγμα, από μιά θαυμαστή σελίδα του Γάλλου ποιητού Φρανσουά Κοππέ,—που κ' αυτός τ'ο άκουσε από κάποιον φυσιόδη, άπειρηθέθηκα πολύ. Έπειτα όμως άρχισα να συλλογίζουμαι!.. Τάνίκανα για τ'ο μεγάλο ταξιδί χελιδόνια είναι βέβαια τ'α γέρινα, τ'α νάπηρα και τ'α φύσει άδύνατα. Υπάρχουν, βλέπετε, και πουλιά γεννημένα τ'ο καλοκαίρι, που δεν μεγαλώνουν, δεν τ'ραν εύσυν ώς τ'ην εποχή τού ταξιδιού. Άλλα άλλην τυχαίνα να είναι πληγωμένα στο φτερό από τ'ην πέτρα κανενός κακού παιδιού, ή να έχουν γλυτώση, αλλά με πολλές άβαρίες, από τ'α νύχια καμμιάς γάτας. Άυτά τ'α δυστυχισμένα σκοτώνονται από τ'α λάλια.

Γιατί όμως; Τ'ο ένστικτο που ώθει τ'ην κοινωνία των χελιδονιών εστην αιμκτηρή αυτή εκκαθάρισι, είναι άγριο, έγωιστικό, ή ήμερο και άλτρουιστικό; Τ'ο κάνουν για να ξεφορτώνωνται τ'α «βάρη», για να μην έχου έννοχλήσεις και καθυστερήσεις στο ταξιδί; ή από οίκτο, για να μη βασανισθούν, να μην ύποφέρου άδικα, αυτά τ'α δύνατα και τ'α νάπηρα!.. Να τ'α πάρουν μαζί τους; Θάπεφταν στο δρόμο και τ'α λάλια θάναγκάζουνταν να τ'α έγκαταλείφουν, για να πεθάνουν με πολύ πιο οίκτρο θάνατο!.. Να τ'αρίσουν έδω; ή τ'α έσκότωνε μαρτυρικά, ο δριμύς χειμώνας που έρχεται!.. Κ' έτσι τ'α σκοτώνουμ μιά και καλή, από φιλανθρωπία, για να ποσφύγουν τουλάχιστο τ'ο μαρτύριο, μιά που έτσι ή άλλωτώς, τ'α κακόμοιρα είναι καταδικασμένα!..

«Απαγορεύεται η είσοδος εις τ'α παρασημία...» (Σελ. 319, στ. α')

«Απαγορεύεται η είσοδος εις τ'α παρασημία...» (Σελ. 319, στ. α')

«Απαγορεύεται η είσοδος εις τ'α παρασημία...» (Σελ. 319, στ. α')

«Απαγορεύεται η είσοδος εις τ'α παρασημία...» (Σελ. 319, στ. α')

«Απαγορεύεται η είσοδος εις τ'α παρασημία...» (Σελ. 319, στ. α')

«Απαγορεύεται η είσοδος εις τ'α παρασημία...» (Σελ. 319, στ. α')

«Απαγορεύεται η είσοδος εις τ'α παρασημία...» (Σελ. 319, στ. α')

«Απαγορεύεται η είσοδος εις τ'α παρασημία...» (Σελ. 319, στ. α')

«Απαγορεύεται η είσοδος εις τ'α παρασημία...» (Σελ. 319, στ. α')

«Απαγορεύεται η είσοδος εις τ'α παρασημία...» (Σελ. 319, στ. α')

«Απαγορεύεται η είσοδος εις τ'α παρασημία...» (Σελ. 319, στ. α')

«Απαγορεύεται η είσοδος εις τ'α παρασημία...» (Σελ. 319, στ. α')

«Απαγορεύεται η είσοδος εις τ'α παρασημία...» (Σελ. 319, στ. α')

«Απαγορεύεται η είσοδος εις τ'α παρασημία...» (Σελ. 319, στ. α')

«Απαγορεύεται η είσοδος εις τ'α παρασημία...» (Σελ. 319, στ. α')

«Απαγορεύεται η είσοδος εις τ'α παρασημία...» (Σελ. 319, στ. α')

«Απαγορεύεται η είσοδος εις τ'α παρασημία...» (Σελ. 319, στ. α')

«Απαγορεύεται η είσοδος εις τ'α παρασημία...» (Σελ. 319, στ. α')

«Απαγορεύεται η είσοδος εις τ'α παρασημία...» (Σελ. 319, στ. α')

«Απαγορεύεται η είσοδος εις τ'α παρασημία...» (Σελ. 319, στ. α')

«Απαγορεύεται η είσοδος εις τ'α παρασημία...» (Σελ. 319, στ. α')

«Πιό γρήγορα!.. πιό γρήγορα! του έφώναξε ο Τώνης...» (Σελ. 321, στ. α')

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΝΑΔΙΑΣ
(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Η. DE GORSSE)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια).

Πρέπει να ομολογήσωμεν, ότι δεν είχε και πολύ άδικον, διότι η επίχειρησις ήτο, αν όχι επικίνδυνος, τουλάχιστον πολύ τολμηρά. Πότος, τρώντι, ήγγυάτο, ότι οι δύο ταξιδιωτάι δεν θα εύρισκοντο αντιμέτωποι τῷ κακῷ κρίγκηκος, ο οποίος, ως ήσαν υπερβέβαιοι τώρα, ήτο αναμεμιγμένος εις ὄλην εκείνην τήν περιπέτειαν;

Και γνωρίζομεν, ότι ο κρίγκηφ Βόρις ήτο άνθρωπος ικανός να διαπραξη τὰ πάντα κ' έκομένως δεν θα έδισταζε να κακομεταχειρισθῆ εκείνους, πῶς έτολμοῦσαν να τῷ αντιπαραταχθῶν ή άκλῶς να τὸν ένοχλήσουν.

Ὡς τώρα έντοῦταις δεν συνέβη τίποτε σπουδαῖον κ' επειδή τὸ αυτοκίνητον έτρεχε με αρκετήν ταχύτητα, γρήγορα έπέρασαν τὸ χωρίον Κά ντ' Αίλ, με τὰς χαριτωμένας του έπαύσεις και τούς μεγαλοπρεπεῖς έλαιώνας, οι οποίοι κατέρχονται ως τήν θάλασσαν.

Έπειτα τὸ Μουλιέ, με τὰ ώραῖά του μέγαρά· έπειτα ή Βιλλαφράγκα, με τὸν στενὸν και προσυλαγμένον της κόλπον, και τέλος ή Νίκατα, ή ζωηρά, ή

«Ο μηχανικός ήναγκάσθη να σταματήσῃ.» (Σελ. 321, στ. α')

πολυθύρβος και κοσμοπολιτικῆ πρώτευουσα της Κυανῆς Ἀκτής.

Τὸ αυτοκίνητον εισήλθε κατὰ τὴν α-κωλύτως εις τήν έξοχικὴν λεωφόρον, τήν ὁποίαν ήκολούθησεν ἐπ' ὄλλῃον με πορείαν κανονικῆν, θταν, εις μίαν στιγμήν πῶς κανείς δεν τὸ επέριμενεν, έσταμάτησεν άποτόμως.

—Τί συμβαίνει; ήρώτησεν ὁ Τώνης τὸν σωφῆρ.

—Δεν εἶνε τίποτε, δεν εἶνε τίποτε! ἀπεκρίθη αὐτός, κατερχόμενος ἀπὸ τὸ αυτοκίνητον. Έσταμάτησε ή μηχανή.

Ἄλλ' αὐτὸ τὸ «τίποτε» διήρκεσε σχεδὸν τρία τέταρτα της ὥρας, (*) κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὁποίων ὁ Ἰβάν και ὁ Τώνης περιεφέροντο άνυπομόνω, ὡς να έμετροῦσαν τὰ παρερχόμενα λεπτά.

Τέλος πάντων ή μηχανή διορθώθη και τὸ αυτοκίνητον έξεκίνησεν. Ἄλλὰ δεν έκαμεν οὔτε ένα χιλιόμετρον, και πάλιν έσταμάτησε!

Οἱ δύο ταξιδιωτάι δεν ήμπόρουν να συζητήσουν τὸν θυμὸν των.

—Έπιτέλους, τί συμβαίνει; ήρώτησεν ὁ καλὸς Ἰβάν με τραγὸν τόνον πές μου, σε παρακαλῶ! μίλησε!

—Τώρα θα ιδῶ, ἀπεκρίθη με ήρεμίαν ὁ σωφῆρ. Και ἀπαθέστατα, ὡπως τήν πρώτην φοράν, κατέβη ἀπὸ τὸ ἔδωλόν του λέγων:

—Μ' αὐτὰ ταυτοκίνητα, ξέρετε κανείς ποτε θα φύγη, ἀλλὰ ποτε δεν ξέρετε ποτε θα φθάσῃ.

Τὸ γνωμικὸν αὐτὸ δεν ήτο βέβαια κατάλληλον διὰ να καθησυχάσῃ τοὺς δύο φίλους μας. Τί θα τοὺς ὠφελοῦσεν ὅμως, αν έδειχναν εις τὸν Μάριον πῶσον ήσαν άνυπόμονοι και στενοχωρημένοι; Ἐπιώπησαν λοιπὸν, καταρώμενοι ένδομύχως τὰς λεπτάλληλα αὐτὰ σταματήματα, καθέν τῶν ὁποίων ανέβαλλεν ὀλίγον τήν εύχαρίστησιν πῶς έπεριμεναν...

Ὅπωςδήποτε, είχαν τήν ιδέαν ότι δεν ήτο παρά μία ἀπλή κακοτυχία. Ἄλλ' όταν τὸ αυτοκίνητον έσταμάτησε και πάλιν

*) Ἰδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 312.

λιν, ποτε δια νάνικατασταθῆ ένε καουτσούκ πῶς έσχάσε, ποτε δια να σφιχθῆ μία βίδα πῶς έλάσκησε, ποτε δια να διορθωθῆ μία ἄλλη ἀπρόοπτος βλάβη, ὁ Τώνης έσχημάτισε τήν άπόλυτον πεποίθησιν, ότι ὁ σωφῆρ τὸ έκαμεν επίτηδες.

Ὅλα τὸ έμαρτύρουν: όχι μόνον τὸ εἰρωνικόν, τὸ σαρκαστικόν του μειδίαμα, ἀλλὰ και αὐτὴ ή ἀκάθειά του, ή ἀτάραξία του, — πολὺ παραξενὸν πράγμα δι' ένα σωφῆρ, ὁ ὁποῖος, αν ήτο εἰλικρινής, θα έφαίνετο περισσότερο στενοχωρημένος, διὰ τὰς κακοτυχίας, και ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτας του.

Ἐπειτα, διὰτι θα έκαμεν σήμερα βλα έκεῖνα τὰ σκέρτσα τὸ αυτοκίνητον, τὸ ὁποῖον συνήθως ἐκήγγαινε ἀ-

«Έπιτέλους τί συμβαίνει;.. Μίλησε!» (Σελ. 320, στ. β')

προσκόπτως; Τὸ βέβαιον εἶνε, ότι ἐξ αιτίας τῶν άμπερῶν αὐτῶν στάσεων, τὸ αυτοκίνητον δεν έφθασεν εις τὸ Σαιν-Μαξιμ, παρά εις τὰς ἔξη τὸ βράδυ.

—Νὰ τὸ χωριὸ μου! έφώναξεν ὁ Τώνης, μόλις τὸ εἶδεν ἀπὸ μακρὰν. Ἐφθάσαμε!... κοντεύουμε!

Ὅλίγα λεπτά ἀκόμη και τὸ αυτοκίνητον εισήλθε πραγματικῶς εις τὸν γραφικὸς σκολιὸν εκείνον δρόμον, τὸν τόσο γνωρίμον, τοῦ ὁποῖου οἱ ἀπότομοι εἰλιγμοὶ περιζώνουν, ἐπὶ πεντακκίσι σχεδὸν μέτρα, τὸ βραχώδες ἀκρωτήριον τῶν Σαρδινιέων.

—Ἐδῶ εἶδαμε, γιὰ πρώτη φορά, τὸν άνθρωπο πῶς μας έφερε τῆ Ναδία, εἶπεν ὁ Τώνης.

Και άμέσως ἀνεπήδησε με χαράν, διότι ἐκεῖ — πέρα, ανάμεσα εις τοὺς δρόχους, διέκρινε τήν ἀθλίαν καλύβην,

ἔπου κατοικοῦσαν οἱ γονεῖς του. Ἄλλ' ἐνῶ ήτοιμάζετο να τήν δείξῃ με τὸ δάκτυλον εις τὸν γυραιὸν ἐπιστάτην. ἔξαφνα, φωνὴ τρόμου κατεπνίγη εις τὸν λόγγα του.

Εἰς τήν θάλασσαν, εις ἀπόστασιν ήμισυς περίπου μιλίου, εἶχεν ἰδῆ τήν παράδοξον θαλαμηγόν, διὰ της ὁποίας, πρὸ ὀλίγων ἐβδομάδων, εἶχε φθάσῃ ἐκεῖ ή μικρὰ «ἀδελφῆ» του.

Ὅχι, δεν έκαμε καθὸς ὁ Τώνης... Ἦτο πραγματικῶς ή ἴδια θαλαμηγός με τὸ ἀλλόκοτον σχῆμα της και — ἀκόμη περιεργότερον πράγμα — ήτο ἀγκυρῶν βολημένη εις τὸ ἴδιον ἀκριβὸς μέρος, ὅπου εἶχε σταματήσῃ και τήν ἄλλην φοράν.

Ἄλλὰ μόλις ὁ Τώνης εἶχε κάμῃ αὐτήν τήν ανακάλυψιν, όταν έκαμε και μίαν ἄλλην, ἐκπληκτικώτεραν:

Εκεῖ, εις τοὺς πρόποδας τῶν βράχων, ἄνωθεν τῶν ὁποίων εύρίσκετο τὸ σπιτάκι τῶν Ρατκατσάδων, πρὶν κυρποληθῆ, μία βάρκα ήτο δεμένη* και αὐτὴ ή βάρκα, μέσα εις τήν ὁποίαν διεκρίνοντο δύο ἄνθρωποι, δεν ήτο ή «Μιμόζα» τοῦ Ρασκασά!

Πρὸς ἐκτίμητρον, ἀπὸ τὸ σχῆμά της, ὁ Τώνης τήν έγνωρίσε και αὐτήν. Ἦτο ή αὐτὰ κατ' οὐκί της θαλαμηγού, ἐκεῖνη διὰ της ὁποίας, πρὸ ὀλίγων εβδομάδων, εἶχον ἀποβιβάσθῃ ή μικρὰ Ναδία και ὁ ἄνθρωπος με τὸν μανδύαν, ὁ ὁποῖος βεβαίωτατα ήτο ὁ κρίγκηφ Βόρις.

Κινούμενος ἀπὸ άπαιστον προαισθημα, ὁ Τώνης ήτηκόθημέτα εις τὸ αυτοκίνητον και, λημονῶν πρὸς στιγμήν, δι' ὁ μηχανικὸς ήτο βεβαίως συνένιχος τοῦ κακούργου εκείνου, τοῦ έφώναξε ὅσον δυνατώτερα τῷ. επέτρεπεν ὁ άνεμος, ὁ ὁποῖος εἰσέβαλεν εις τὸ στόμα του:

— Πιό γρήγορα!.. πιό γρήγορα!.. Γιὰ τὸ Θεό, πιό γρήγορα!

Ἄλλ' ὡς να μην ήκουσε τίποτε, ὁ Μάριος έξηκολούθησε με τήν ἴδιαν ταχύτητα, έασότου τὸ αυτοκίνητον έφθασεν εις τήν διασταύρωσιν τοῦ δρομου με μίαν ἀτραπὸν, κατερχομένην πρὸς τήν θάλασσαν.

— Σταθῆτε! έφώναξε τότε ὁ Τώνης αταθῆτε! Ἐδῶ πρέπει να βγοῦμε!

Ἄλλ' ὁ μηχανικός, προσπεισόμενος προφανῶς τὸν καφόν, έξηκολούθησε τὸν δρόμον του, ὅπως ὡστε τὸ αυτοκίνητον βάπεμακρύνετο ἀπὸ τὸ Σαιν Μαξιμ χωρὶς να σταματήσῃ, εαν ὁ δρόμος κατ' αὐτὴν σύμπτωσιν δεν εύρίσκετο έξαφνα φραγμένος ἀπὸ ένα μεγάλο κάρρον, συρόμενον ἀπὸ πολλὰ ἄλογα και φορτωμένον σιδηρικῶς.

Ὁ μηχανικός, ἐκὼν ἄκων, ήναγκά-

σθη τότε να σταματήσῃ τήν μηχανήν του. Ὁ Τώνης έπωφεληθη αὐτῆς της στιγμῆς, δια να νοήσῃ γρήγορα τήν θύρα και να πηδήσῃ έξω, παρασύρων ἀπὸ τὸ χέρι και τὸν σαστισμένον ἐπιστάτην.

— Ἐλάτε!.. τοῦ έλεγε. Ἐλάτε! Ἄπὸ δῶ εἶνε!.. Ἰσως φθάνομε σε καιρὸ!..

— Σε καιρὸ: γιατί; ήρώτησεν ὁ Ἰβάν μη έννοῶν τήν έξαρτικὴν βίαν τοῦ νεαροῦ τοῦ συντρόφου.

— Σε καιρὸ γιὰ να τῆ σώσωμε.

— Ποιά;

— Καλέ, τῆ Ναδία!

— Μα βρίσκεται σε κίνδυνον;

— Και σε μεγάλο.

Ὁ ἐπιστάτης μόλις ήμπόρουν να φιορθίτῃ μερικὰς λέξεις ἀκαταλήπτους, διότι ὁ Τώνης, σύρων αὐτὸν πάντοτε ἀπὸ τὸ χέρι, τὸν ήνάγκασε να ρεβολήσῃ μαζί του τὸν κατήγορον πρὸς τήν θάλασσαν. Ὅλίγας στιγμῆς, οἱ βράχοι έκρυψαν ἀπὸ τὰ μάτια των τήν θέαν της ἄκτης. Ἄλλ' έξαφνα, εις μίαν ἀπότο-

«Ο Ἰβάν, ὁ Τώνης και ὁ Ρασκασάς έντεύχων, μη γνωρίζοντες τί να κάμουν...»

μον στροφῆς της ἀτραπῶς, παρουσιάσθη πάλιν ἐμπρὸς των καθ' ὄλην της τήν έκτασιν, και τότε ή ἴδια κραυγὴ έντρόμου ἐκπλήξεως έξήλθεν ἀπὸ τὰ στήθη των.

Διότι και οἱ δύο είχαν διακρίνῃ ένα ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος κατήρχετο ἀπὸ ἄλλον δρομίσκον πρὸς τήν θάλασσαν, κρατῶν εις τὰς ἀγκάλας του μίαν μικρὰν κόρην. Και ὁ ἄνθρωπος αὐτός, τὸν ὁποῖον ὁ Τώνης ἀνεγνώρισεν άμέσως, ήτο ὁ Ξένος με τὸν μανδύαν...

Ἄλλὰ συγχρόνως τὸν έγνωρίσε και ὁ γέρον ἐπιστάτης: ήτο ὁ ἀδελφός του κρίγκηκος Σεργίου, ήτο ὁ κρίγκηφ Βόρις Ἰβανῶφ!

— Ἄχ! έφώναξε ὁ Τώνης ἀπελπισμένως έφθάσαμε πολὺ ἄργα!

Τῶντοι, ὁ κρίγκηφ Βόρις ἐπήδησε εις τήν βενζινακάτον ή ὁποία έξεκίνησεν άμέσως διὰ τήν θαλαμηγόν.

— Ἄ τὸν κακούργο!.. έφώναξε και ὁ Ἰβάν τήν ξανάκλεψε!

Ἡ βάρκα τήν στιγμήν εκείνην έπλεεν ὀλοταχῶς πρὸς τὸ μεγάλο πλοῖον, ες τὸ ὁποῖον έφθασεν έντός ὀλίγου. Και ὅπ-

τὰ ὄμματα τοῦ Ἰβάν και τοῦ Τώνη, ή θαλαμηγός ἀνήχθη εις τὸ πέλαγος.

Συγχρόνως, ὁ μπάριμα-Ρασκασάς και ή σύζυγός του προσέτρεχον έξαλλοι και, αφού παρήλθεν ὀπωςδήποτε ή πρώτη των ἐκπλήξις διὰ τήν ἀπροόδοκην ἐπιστροφήν τοῦ υἱοῦ των, διηγῆθησαν τὰ συμβάντα.

Ἐνας ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον δεν έπρόφθασαν να γνωρίσουν εἶχεν εισέλθῃ εις τήν καλύβην των και, ἐνῶ εκείνοι, εις κάποιαν ἀπόστασιν ἐκεῖ έξω, διαβῶναν τὰ δίκτυα των, ἀνήρκεσε τήν μικρὰν Μιμόζαν κ' έτραπῆ εις φυγήν. Μόλις τὸν ἀντελήθησαν, έτρεξαν να τὸν κυνηγήσουν, ἀλλὰ δυστυχῶς δεν κατέρωσαν να τὸν φθάσουν.

Ὁ Τώνης ἀνελύθη τότε, εις δάκρυα.

(Ἐπείτα συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἰδε Ὀδηγὸς, Σελ. 1Β']

α) Παιγνιον

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Φιλελεύθερο Προσφυγικόν

Table with 4x4 grid of letters: ΤΩΝ, Ε, ΤΩΝ, Α, ΓΕ, ΒΕΙ, ΡΕ, Α, ΕΥ, Η, ΣΤΙΝ, Η, ΣΕ, ΜΩΝ, ΠΙΑ, ΣΩΝ

Να Συναρμολογηθῶν αι συλλαβαι αὐται, ὡστε ναποτελεσθῆ ἄρχαιον πασίγνωστον γνωμικόν.

β) Δημιῶδες Αἶνιγμα

Ἐστάλη ἀπὸ της Μεγάλης Ἑλλάδος

σλ-φλ-θρι,-τ-βρβ-κν-σκ

Νάναγνισθῆ και να λυθῆ.

γ) Διὰ τοὺς Τζαζμομαδεῖς

Ἐστάλη ἀπὸ της Χρυσῆς Καρδίας

Table with 4x4 grid of letters: U, S, J, T, E, D, I, T, I, R, A, S, A, B, E, M, E, F, N, P, A, N, N, U

Νάναγνισθῆ ή Ἐπιγραφή αὐτή.

Ἐλλογίαι: Αἱ λύσεις — ὡσανδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδεύονται ἀπαραίτητως ὑπὸ ενός μόνου δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματισμοῦ.

Ῥῶσεις τοῦ 38ου φθίμου

α.) Ἡ κεφαλή τοῦ ἀπάχη σχηματίζεται ἀπὸ τὰ δεξιὰ ἄνθη τοῦ ὀπισθεν τοῦ ἀνθρώπου ἀνθοδοχείου. — β.) Ποσειδῶν, Πήλιον, Ξενόφω, Κίμων, Πάραλος, λέων. — γ.) Ἡ ψιλὴ και ή δασεία. — δ.) Le soleil luit pour tout le monde.

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 8 (οι έξης : 5, 7, 15, 18, 19, 20, 21, 28) πρὸς δρ. 1 ἕκαστος καὶ τεχνολογικῶς δρ. 1,10 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, καὶ δρ. 1,80 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τόμοι 10 (οι έξης : 1, 4, 6, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24) πρὸς δρ. 2,50 ἕκαστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 8ος, 10ος, 13ος, 17ος ἐξηγηθήσαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1915.)

Τόμοι 5 : τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται : Ἄδειος δρ. 3—Χρυσῶδ. δρ. 6. Διὰ τὰς ἐπαρχ. ἄδειας 3,50, χρυσοῦ 6,50, διὰ τὸ ἔξωτερ.

Τόμοι 7 : τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχ. τελῶν : Ἄδειος δρ. 7—Χρυσῶδτος δρ. 10.

Τόμοι 10 : τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1915, ὧν ἕκαστος τιμᾶται : Ἄδειος δρ. 8—Χρυσῶδτος δρ. 10.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συντάγμα τοῦ 160οῦ Διαγωνισμοῦ Ἀυγούστου-Νοεμβρίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 24 Ὀκτωβρίου

510. Δεδίγριφος

Τὸ πρῶτόν μου, ὦ λύτα,
Ἔδρα τὰ ζῶα κῶτα
Τὸ δεύτερον διὰ τῆς ἀφῆς
Προσπάθησα νὰ ἀισθῶμαι
Τὴ δὴδ μαζὶ ὁρασεῖρά.
Ποῦ θὰ τὴν εὐρῆς μὴ χαρᾶ.
Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Φιλελεύθερη Κερκυραία

Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Φιλελεύθερη Κερκυραία

511. Ἀναγραμματισμὸς

Στὰ δένδρα ζήτησέ με
Κ' εἰς μερικὰ φυτὰ.
Ἀναγραμματιστὸς με,
Νὰ ἰδῆς ἐξαιρητικὰ
Ἄγοιμι μὴ μεγάλα
Δόντα καὶ μυτερά.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Φέλλοντος Ρύμου

512. Αἰνίγμα

Στοιχεῖα ἔχω τέσσαρα
Ὅμοια τὰ δύο μου ἀκριβῆ
Ὡς καὶ τὰ δύο μεσῆα.
Υψηλοῦ ἐπὶν Καίσαρα
Κ' ἔχουν γυνὴ θεοσεβῆ,
Ἀποθανούσα γοῦα.

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Κυρβιδίς

513. Πονία

+ * * * * = Τόπος οὐρακίος
* + * * * = Πηγὴν ὀλλόσσιον
* + * * * = Ὑψώμα γῆς.
* + * * * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
+ * * * * = Προφήτης.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν εὐαίδης φυτὸν, λαμβανόμενον ὡς σύμβολον.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Αζοντοκάρου Λεωνίδα

514. Τρίγωνον

* * * * * = Μέσον μεταφορᾶς.
* * * * * = Ὀμιλεὶ πολὺ.
* * * * * = Ἀγωνισμῶς,
* * * * * = Νῆσος.
* * * * * = Ἀνομιλία.
* * * * * = Σύμφωνον.
Καὶ κατέτω : τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἐκτοροῦ Ἄλβα

515. Μαγικὴ εἰκὼν ἄνευ εἰκόνας

— Ἐβένη, Φανή, Μοῖρα... ὀδοῦ μου λιγύρο, ἂν ἔχατε, γιατί μου τελείωσε.
— Μὰ τί πρόζημα, μαμμά;
— Σὰ; τὸ εἶπα.

Ἐστάλη ἀπὸ Μ. Κομανοῦ

516—520 Μαγικὸν Γράμμα

Τῆ ἀντιλλαγῆ ἐνός γραμματοῦ ἐκαστῆ; τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις :

ποῦς, ἄρωμα, λευμῶν, λαός, βίος.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Δάφνης Στεφάνου

521. Ποιητὴν Ἀεροσταχίς

Τὸ πρῶτον τῆς προίτης τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ ὕστερ καθέτης, ἀποτελοῦν ποταμὸν τῆς Ρωσίας :

1, Πόλε; τῆς Γαλλίας; 2, Ποταμὸς μεγάλος. 3, Κράτος τῆς Εὐρώπης. 4, Ἄγριον ζῷον. 5, Πέλαγος τῆς Εὐρώπης. 6, Μέγας ἄρχιλος ποιητῆς.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἰακώβου τοῦ Θανάτου

522. Φωνηεντόλιπον

ἄμφω: -ν - μλλν - * - κλς - κς.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Κοσμοκράτορος

523. Γέφυρος

11111

Τίς; $\frac{p}{h} 111 \frac{p}{h} 10 \rho \Pi \gamma \lambda \alpha' 1$

11111

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Μεσοσηνιακῆς Ἀκτῆς.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλον 25 καὶ 26

309. Μασχάριον (Μόσχα, Ρίον.)—310. Ἄρα (ἂν Ρα.)—311. Ἄρκτος—ἄρκτος—312. Πέργος—κῦρ.

313. ΝΕΣΤΟΣ 314—318. Ἀπὸ τοῦ Ν: ΟΔΕΡΟΣ Τόνος; ἄρνος, Ἰούβιος; ΥΠΕΡΟΣ ἄνημα. Ἄγνος. — 319. ΒΟΔΕΝΑ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΟΣ (ρά. ΑΝΔΕΙΣ γῆς, Χαρίλαος; Ἰρίσι, Ὀδ. ΑΦΡΙΚΗ γῆ, ἄραρος, γοργῆς, Σαχάρα.)—320. ΤΙΤΟΣ (Τυρός, Ἄμνη, φυτὸν, Ρόδος, Πάρις.)—321. Μία χελιδὼν ἄνευ φέσει ἐπὶ τῆς ἀφῆς.—322. Παῖδος ὁ φιλόμοιτος εἶνε ὁ ὑψηλὸς συνάδελφος μᾶς. (Π αὐλὸς ὀφείλω. μ οῦ; ὄ; - ἦ κῆ ἢ φύλλος; σὺν - αὐ ἔλ φ - ος μ ἄς.)

323. Ζαχαρίας (Ζαχαρῆ, ἄς.)—324. Ὀδοῦς.—325. Πάτος—ἀτμός.

326. ΓΑΤΑ (εἶδα τὰ Γενναῖα...)

ΑΔΑΣ (ΣΑΛΑ...)

ΤΑΦΗ (ἢ ΦΑΤρία...)

ΑΣΜΡ (ἔΡΗΣ Ἄλλοτε...)

327. Τ Α Σ 328. Ἡ Διάπλασις

εἶνε τὸ ὠραιότερον περιουτικόν. (Ἡ ἀνάγνωσις ἀριστεροῦθεν, ἐκ πῶν κάτω, εἰρησῶς.)—329—333. Διὰ τοῦ Ο: Ὅσο-

τον. Ἠόσπορος, Κολοσσός, Δομοῦς, ἠεροσ. 334. ΗΡΑΚΛΗΣ (Ἡρακλῆς, Ρωμαῖος, Ἄνατος; Κέρδος, Λαμβάνω, Ἥστικ, Σέσκι.) —335. Μηνεὶν συμφορὰν ὀνειδίσεις, κούνη γὰρ ἡ τύχη καὶ τὸ μέλλον ἄρατον.—336. Ὅρα τὸ μέλλον (Ὅρα - το με ἴον.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[15'—159]

Ἀγαλάσσω Μικρὰ Μυστικὰ με ἔλα; καὶ ἔλεις. Φιλιάτῃ Ἑλλάς.

ΟΙ ΑΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ ὄσων αἱ λύσεις, ἀδικοῦσας φυλλάδιον, ἐλήφθησαν ἀπὸ 24—30 Ἀυγούστου.

ΑΘΗΝΩΝ : Θ. Γ. Γιαννουλάκουλος, Ἀνταγόνη Φραγκῆ, Εὐφροῆ Γ. Μενιδιάτου, Κ. Α. Θηοῦς, Α. Γ. Παπαδόπουλος, Ἐμ. Κ. Βαρθολομαῖος, Ἀσπασία Α. Παλαγιῶν, Α. Α. Τζιάνη, Θ. Ροσάπουλος, Ὀλυμ. Κιθάρου, Φιλελεύθερος Περσουλῆς, Ἐστ. Γ. Καρδαῖος, Ἰατίνα Θ. Μάκκα, Χ. Α. Χριστοφίδης, Τμήμας τοῦ Μαροῦθου, Ἐδωκ. Κ. Μητροπούλου, Α. Ε. Μανουλάκης, Π. Σ. Χατζανόπουλος, Π. Ι. Μήλιος, Ν. Ι. Σωφράνης, Γερμανόπουλος, Ε. Χάτζιμαν, Γ. Ὀλσσαν, Α. Φιντμαν, Χ. Βάνης, Ρ. Βασιλοπούλου, Χ. Χριστιάνου, Ρ. Χριστιάνου, Π. Βάλτης, Φ. Χάτζη, Ν. Γ. Πόθος.

ΑΓΡΙΝΙΟΥ : Φ. Ι. Κατῆς. ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ : Χρυσὴ Κασδιά. ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΥ : Ἀθηνᾶ Α. Λαγγούση. ΑΡΓΟΥΣ : Α. Σ. Γεωργιάκουλος, Εὐάγ. Σκουρακόπουλος.

ΛΑΒΕΑΝΑΡΕΙΑΣ : Ἀντ. Γεωργίου. ΒΟΔΟΥ : Α. Σ. Καροῦζης, Β. Γ. Ροῦσος.

ΙΘΑΚΗΣ : Ι. Α. Φεγγενίος, Καλλιόπη Α. Φεγγενίου, Μαρία Α. Φεγγενίου, Κέκα Α. Πατῆ, Σπ. Γ. Φεγγενίος, Μαρία Γ. Φεγγενίου, ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ : Λουῖσα Κορίνα.

ΚΑΛΑΜΩΝ : Α. Θεοδοῖου. ΚΕΡΚΥΡΑΣ : Κ. Α. Μαρίνης, Ἄλ. Σ. Ἀσπῆς, Α. Γ. Δουλόλας, Ἀλέξα Γ. Δουλόλα, Ὀρειὸν Ἐδελφεῖν, Γαλιάρτα Α. Κυρούση.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ : Πόπη Γ. Καλλιῆ. ΛΑΥΡΕΙΟΥ : Σπ. Π. Δαμασκίου, Π. Α. Νίτης, Χρυσούλα Α. Νίτη, Μία γοργῆ ὀνομασίαν, Ν. Π. Κατσούλης, Κ. Π. Τραβέλας, Ἐμῶν Α. Ἀναστασίου.

ΛΕΩΝΙΔΙΟΥ : Ἐλένη Τσομακῆ, Γ. Νέσχος. ΛΗΘΟΥΡΓΙΟΥ : Μαργαρίτα Κλαδῆ, Ο. Κ. Πυλαργῶς.

ΛΙΜΝΗΣ : Γρ. Α. Λαζαρίδης, Μάρθα Α. Λαζαρίδου. ΜΕΣΣΟΛΟΓΓΙΟΥ : Χ. Λαμπιέρης, Ἠρώς τῆς Κλεισοῦρης.

ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ : Μ. Γ. Κόκοκουλης. ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ : Θ. Γ. Γεωργιάδης, Ι. Β. Θεοδοῦλας, Ε. Κ. Ζαροῦσας.

ΠΑΤΡΩΝ : Α. Κ. Βαρός, Π. Σ. Καρμῆλης. ΠΕΙΡΑΙΑΣ : Α. Π. Μαστρογιάννης, Ι. Κ. Καρανίδης, Η. Α. Παπαεῖστας, Σ. Π. Παπαῖς, Γ. Ε. Παπαῖς, Π. Θ. Τρακακούλης, Σ. Β. Βαλοκαρδῆς, Θ. Α. Σωμπαροπούλου, Ν. Μπόρ. Α. Μπαλαῖνης, Ρούλα Κ. Ἀλμυρή.

ΠΥΡΡΟΥ : Π. Π. Πετρόπουλος, Τάνης Πετρόπουλος.

ΡΕΘΥΜΝΗΣ : Ἐλ. Ἐμ. Μιχαηλίδης. ΣΗΦΕΡΙΩΝ : Β. Ν. Γεωργιάκουλος.

ΣΥΡΟΥ : Ν. Ε. Δάρας, Α. Ε. Δάρας, Εὐ. Π. Ἀγγελίδης, Ι. Η. Κουλουκουνηδῆς, Α. Κοῆς, Ὀρτανία, Ν. Παναγιωτάκουλος, Α. Παναγιωτάκουλος, Ἀθηνᾶ Σ. Ἀλεξάνδρου.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ : Α. Ε. Καρδῆς, Ἀκτῆ. ΧΑΛΚΙΔΟΣ : Ἀσπέρης Μ. Καραῖς, Ι. Κανιῶς.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρων τὰ δοκίμια ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρονομία καὶ ἐληφθήσαν οἱ ἔξης τέσσαρες : ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΕΜ. ΜΑΝΩΛΙΜΗΣ ἐν Ἀθῆναις, ΠΟΠΗ Γ. ΚΑΛΑΙΡΗ ἐν Κορίνθῳ, ΕΛΕΝΗ ΤΣΟΜΑΚΗ ἐν Λαονιδίῳ, καὶ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΕΛ. ΔΑΡΑΣ ἐν Ἐφέῳ, οἱ ὅποιοι ἀνεγέρθησαν διὰ τερτῆς μῆνας ἀπὸ 1 Σεπτεμβρίου.

Θέλτε νὰ περάσετε, διαμυστικὰ τὸ καλοκαίρι σας;.. Θέλτε νὰ μὴν ἀσθανθῆτε οὔτε τὴν βροχὴν τῆς πόλεως, οὔτε τὴν μοναξιὴν τῆς ἐξοχῆς, οὔτε τὴν ἄνοιαν τῶν μακρῶν διακοπῶν; Προμηθευθῆτε ΤΟΜΟΥΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ," & "ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ," Τιμηκατάλογοι δημοσιεύονται εἰς κάθε σχεδὸν φυλλάδιον.—Εἶνε τὰ ὀραιότερα, τὰ διασκεδαστικότερα καὶ τὰ μορφωτικότερα ἀγγελοῦματα τῆς νεολαίας. Προμηθευθῆτε!